

Parochieblad: 'Wegwijs |'t Klökske'
Jaargang 70 | nr.24 | 21 november 2020

Gastcolumn

EEN BRIEF AAN OMA'S EN OPA'S (moeders en vaders)

“Kijk oma, zo doe je dat....” zegt mijn kleinzoon van zeven. Hij probeert me wegwijs te maken met de Switch, zijn favoriete wereld van computerspelletjes. Ik volg met plezier zijn enthousiasme en besef me: dit is echt een nieuwe werkelijkheid, het digitale leven van onze kleinkinderen. Hoe anders was onze eigen jeugd: de zwart-wit tv was net nieuw, een telefoon hing nog in een koude gang aan de muur, we speelden met alles wat los en vast zat vooral buiten, we gingen op zondag naar de kerk... ik prijs me gelukkig met een fijne, onbezorgde jeugd. Toch was het natuurlijk niet allemaal rozengeur en maneschijn. Elke generatie heeft zijn tekortkomingen en maakt fouten.

Wat mij ontzettend getroffen heeft is de teloorgang van de kerk, mede door alle misbruikschandalen haken mensen af. Het vertrouwen is geschonden, ik begrijp het. Juist die veilige plek waar je leerde dat er altijd iemand is die van je houdt, waar je als ouders je kind liet dopen, de 1e communie liet doen, het vormsel, waar je je trouwbelofte deed en waar uiteindelijk afscheid van je leven genomen werd. Dit dierbare veilige kader van je leven is niet alleen een plek voor gelovigen, maar ook voor ongelovigen en twijfelaars. Zo vorm je een gemeenschap, er zijn voor elkaar. De kerk als ankerpunt in een wijk. Daar wordt gereflecteerd, gerelativeerd, gedankt, gebeden, getroost, gefeest en gerouwd. Maar de groep wordt steeds kleiner, de kaars brandt steeds zwakker....laten we hem uitgaan?

Zeker, we moeten leren van wat er in het verleden fout ging, dat mag nooit meer gebeuren. Ook de acceptatie van anders-geaarden mag geen punt meer zijn, iedereen heeft het recht zichzelf te kunnen zijn. Ik wil dat mijn kleinkinderen deze plek ook leren kennen en vertrouwen, dat ze op de moeilijke momenten in hun leven een plek hebben om naar toe te gaan, dat wil ik ze nalaten. Ze zijn niet gedoopt, de ouders zagen er geen heil in. Ik denk dat veel grootouders dit zullen herkennen. Steeds meer kerken sluiten hun deuren, terwijl er steeds meer mensen zoeken naar zingeving en troost, er zijn nog nooit zoveel zelfdodingen geweest, laten we dit gebeuren?

Wittevrouwenveld heeft een prachtige kerk, een pastor van deze tijd en nog steeds een grote groep vrijwilligers die dit ondersteunen. Mijn oproep aan u is: als we dit door willen geven aan de generatie van onze kleinkinderen, dan zullen we er zelf onze schouders onder moeten zetten, laat ons zorgen dat de kaars blijft branden. Wat is het u waard?

José Smolders (moeder en oma)